

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jamen ét er, at man laver aftaler, noget andet er, at man sørger for, at det skal betyde, at aftalerne også effektueres, og det er det, man mangler. Vi mangler, at man fra land til land udveksler oplysninger. Og det, jeg beder regeringen om at sørge for, er, at man i EU-regi sikrer sig, at de oplysninger, der er nødvendige for at skattekontrollere multinationale selskaber, moderselskaber, datterselskaber, udveksles fra land til land.

Det vil sige, at der er et stykke arbejde, som regeringen skal gøre i den her forbindelse, som den tidligere regering heller ikke gjorde. Det er ikke noget med, at jeg siger, at de gjorde det rigtige i den forbindelse.

Men altså: Aftaler er ét, men aftaler, som også effektueres, er noget andet. Det er det, jeg appellerer til regeringen om.

Kl. 10.30

Formanden:

Hr. Kristian Jensen som ordfører.

Kristian Jensen (V):

Det har i hele Venstres historie været en afgørende forudsætning for vores politik, at de bredeste skuldre skal bære de tungeste byrder. For os er det mere end bare et mundheld. For os er det en politisk målsætning, som vi ønsker at leve op til hver dag.

Det betyder for Venstre, at der er en række punkter i velfærdssamfundet, som vi skal sikre, at alle har fri adgang til. Det drejer sig om de kerneydelser, der kendetegner et velfærdssamfund: uddannelse af høj kvalitet, gode sundhedsydelser uden ventelister, en ordentlig behandling til vores ældre og en tryk og social sikring af de personer, som ikke selv kan forsørge sig og sine.

Vi er meget enige med regeringen, når den i regeringsgrundlaget skriver: Velfærdssamfundet skal hvile på det princip, at mennesker med stærke ressourcer skal hjælpe de svage, der ikke er i stand til at klare sig selv.

Venstre vil sikre velfærdssamfundet ved at inddrage også private leverandører gennem et udbud af opgaver, der sikrer, at opgaverne løses i den rigtige kombination af god kvalitet og lav pris.

Det er vigtigt for Venstre, at det offentlige forbrug kommer under kontrol i modsætning til, hvad der har været tilfældet under den tidligere regering. Uden en stram styring af den offentli-

ge økonomi vil vi ikke kunne sikre den positive udvikling, som er nødvendig for at opretholde den fornuftige og solidariske finansiering af velfærdssamfundet.

Den anden side af en stram styring af det offentlige forbrug er gennemførelsen af skattestoppet, der er det første skridt på vejen til nødvendige og tiltrængte skattelettelser.

Og til hr. Aage Frandsen kan jeg sige, at skattestoppet er til glæde for alle grupper i samfundet. Skattestoppet har allerede haft sin positive virkning for danskerne, idet den nye regering fejede den tidligere regerings finanslovsforslag af bordet. I det forslag gemte der sig en ubehagelig plan om at øge de grønne afgifter med 1 mia. kr. yderligere og dermed gøre det endnu dyrere for danskerne at varme huset op, køre på arbejde, åbne for vandhanen eller tænde for stikkontakten.

Med finanslovsforslaget forfulgte SR-regeringen det spor med højere skatter og afgifter, som havde været lagt siden 1993, hvor grønne afgifter udgjorde en stadig større del af skattebyrden til ugunst for de laveste indkomster.

De grønne afgifter rammer nemlig nogle ganske nødvendige og uundværlige forhold, hvor der ikke er sammenhæng mellem indkomst og forbrug. Derfor blev grupperne med de laveste indkomster hårdest ramt af omlægningerne. Grønne afgifter vender den tunge ende nedad. De rammer de laveste indtægter hårdest. Derfor styrker det den solidariske finansiering af velfærdssamfundet, at regeringen har fejet de gamle planer om højere afgifter af bordet.

Den mest solidariske måde at sikre finansieringen af velfærden i Danmark på er ved at sikre, at så mange som muligt har arbejde, tjener deres egen løn og bidrager til samfundet gennem betaling af skatter. Derfor er det Venstres opfattelse, at regeringen skal arbejde benhårdt på, at så mange som muligt flyttes fra offentlige overførselsindkomster og kommer i fast beskæftigelse.

Det beklagelige resultat trods flere års opsving er, at den tidligere regering desværre ikke har formået at omsætte opsvinget til reelt færre personer på offentlig forsørgelse. Nu som i 1993 er situationen den, at ca. 890.000 personer mellem 15 og 66 år er på offentlig forsørgelse. Derfor er det tvingende nødvendigt med en ny politik for at sikre, at flere kommer i reelt arbejde.

Første skridt på vejen består i at sikre, at de personer, som i dag er ledige, på aktivering eller